

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christophori de Ortega Sanclementini, E' Societate
Iesv. Qvondam in Provincia Toletana Theologiæ
Scholasticæ publici Professoris ... Tractatvs Dvo, De
Trinitate, Nec non, Incarnatione**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, 1664**

Qvæst. I. An Christus propriè sacerdos fuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94251](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94251)

præiisse discipulis, ac Religiosis omnibus dicens Luc. 14. num. 33. *qui non renuntiat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus* atque ad adolecentem Matth. 19. num. 31. *si vis perfectus esse, vende omnia, quæ habes, & da pauperibus, & veni sequere me.* Unde num. 27. Petrus *ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te*: sed nisi rerum dominio se abdicasset non præiisset exemplo Religiosis: ergo saltem, ex quo prædicare cepit, se rerum Dominio abdicauit: ergo antea habuit Dominium humanum rerum. Patet: nam Dominio humanis superiori abdicare se non potuit, neque abdicare se non posset. Sed vellem obiectiones sui memores esse. Etenim eis tantum rebus, quibus Christus vtebatur Dominium humanum habuisse illum voluit, ex definitione Ioannis secundi, ex cuiusque ratione aduersariorum modo intellecta: ne scilicet earum usus esset licitus, & iniustus, nisi Dominium haberet tunc ipsarum: ergo earum rerum, quibus est usus, Dominium non renunciauerat humanum, cum eis vtebatur, vsuque consumebat: at aliarum Dominium humanum non habuit per aduersarios, qui illarum solum habuisse voluit, saltem non omnium: ergo nullum Dominium humanum renunciauit. Quomodo ergo renuntiantibus discipulis, & religiosis rerum suarum Dominium præiuit exemplo, ut illum etiam in paupertate sequerentur? respondeant etiam aduersarij. Si enim solum humanum Dominium remittunt, hoc non renuntiauit, in eorum sententia; si aliud etiam admittunt humano superius, hoc non est renuntiable, ut arguebatur.

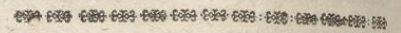
6 Respondeo ergo pro omnibus de essentia paupertatis, etiam Religiosæ, substantiæque eius non esse abdicationem Domini rerum, sed usus earum independentem à voluntate Prælati, ut constat in nostris Scholaribus, aliisque, qui gradum fixum in Societate nondum habent: ij enim vobis biennij emissis, quibus substantialiter, atque essentialiter religiosi constituuntur sola abdicatione vsus independentem à voluntate Superioris iurata, promissæque à Deo: & tamen retinent bonorum Dominium. Huic autem paupertati, licet nec Dominio humano renunciarit Christus, quod non habuit, nec humanis superiori, cui non potuit, exemplo præstantissimo præiuit renuntians rerum vsui ex Dominio illo independentem à perfectissima voluntate diuina. Licet autem in hominibus perfectior paupertatis gradus sit Dominio se etiam abdicare, quia firmiorem paupertatis statum, contra humanam instabilitatem, atque mutabilitatem de se adducit: ac proinde discipulos Christus, ne à perfectione bonorum amore regrederentur, ut Dominio etiam se abdicarent horrabatur; at hac stabilitate status omissa, perinde est vsus Domini rerum tuarum paupertatis amore impeditur voluntariè habere: cum autem mutabilitatis periculum in Christi voluntate humana non esset, non video quid amplioris perfectionis in ipso esset renuntiatio voluntaria Domini humanis superioris rerum, etsi esse posset, atque constans illa sua renuntiatio vsus rerum independentem à voluntate perfectissima diuina. Quæ verò ad exemplum præstandum attingit, si quantum potuit paupertatis præstitit, satis exempli dedit, ut nos præstemus quantum possumus; licet nobis Domini etiam humani, quod ille non habuit, renuntiatio, materia vltior sit. Sic etiam exemplo suo ad vincendas tentationes, etiam internas nos docuit, quas tamen ipse non habuit, ac proinde nec vicit. An verò renuntiatio hæc Christi medio voto fuerit? negare videtur S. Th. 22. q. 84. a. 4. ad 3. quia alias in obseruatione voti liber Christus ratione antecedentis impeccabilitatis non esset. Sed cum hanc difficultatem in operibus præceptis emollierim non renuam vorum intercessisse cum Bernale d. 62. sect. 1.

DISPUTATIO II.

De Sacerdotio Christi.

DE Sacerdotio Christi hæc videntur posse generatim inquiri. An Christus sit Sacerdos? secundo de huius Sacerdotij cum aliis similitudine, & qualitatibus. Tertio de huius imagine in Sacerdotio Melchisedech. Quarto de huius Sacerdotij duratione. Quinto de eius actu nempe Sacrificio.

QVÆSTIO I.

An Christus propriè Sacerdos fuerit.

NVM Sacerdotium, quaque ratione Christo Domino conueniat, quæstione præfenti examinandum est: ubi Sacerdotij Christi subiectum, & formam statuemus.

CERTAMEN I.

Christi Sacerdotium adstruimur.

NON agimus de Sacerdotio laxè sumpto, quodque in Christianis, iustisque omnibus adest: iuxta 1. Petri 2. *vos autem genus electum, regale Sacerdotium*: & Apocal. 5. num. 10. *fecisti nos Deo nostro regnum, & Sacerdotes.* Ad eum nimirum modum, quo bona opera sacrificia dicuntur Psal. 50. num. 19. *Sacrificium Deo Spiritus contribulatus*, Ad Hebræ. 3. num. 16. *Beneficentia autem, & communionis neque obliuisci: talibus enim hostiis promeretur Deus.* Agimus enim de Sacerdotio propriè, & strictè dicto, dum an in Christo sit? disputamus. Sacerdotium igitur proprium in communi sic definitur Medina 3. p. q. 22. art. 1. *ut munera potius, quæ Sacerdotes veteris legis exercebant referuerit omnia, atque eorum aliqua periphrafi sæpe sua definitione vitiosè repetierit.* Toletus de instr. Sacerd. c. 1. num. 1. sic Sacerdotium, sive Sacerdotem definit. *vir cultui veri Dei autoritate diuina determinatis personis concessa firmiter deputatus.* Sed primo definitio hæc Sacerdotis, sive Sacerdotij in communi non est, primo: quia scemina absolute Sacerdos esse potest: ut constat ex Sacerdotibus gentium: ut propterea Sacerdos generis communis duorum agrum mercicis habeatur; nec minus esse posset apud fideles scemina Sacerdos, vel Angelus, si Dei legem excludas. Secundo: quia ad verum Sacerdotium non est opus deputatione eius ad Dei cultum per diuinam auctoritatem; satis enim esset, si à populo, cui erat Sacerdos futurus in Sacerdotem deputaretur. Deinde, nec legis Christianæ Sacerdos, qui solum definitur intendebatur à Tolero exactè definitur; nam, & Laici religiosi auctoritate diuina ad Dei cultum instituti, & deputati possunt, quin ad offerendum Sacrificium, atque in Sacerdotes deputentur.

2 Exactius igitur Vasquez d. 87. c. 2. Soar. infra, atque ex eis Bernale. d. 60. sect. 1. §. num. 4. Sacerdotem, ac subinde Sacerdotium generatim definire. *Rationalis creatura per publicam auctoritatem ad offerendum Sacrificium constituta.* Desumitur definitio ex Paulo ad Hebræ. 5. illis verbis *omnis namque Populus, sive ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in huius, quæ sunt ad* Deum

Deum, ut offerat dona, & sacrificia, &c. ac statim. Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur à Deo, (eiusque autoritate publica) tanquam Aaron. Vbi, quia de veteris legis sacerdotibus agebat dixit ex hominibus, & ex publica Dei autoritate esse debere. c. autem 8. num. 3. generalius loquens aiebat. Omnia Pontifex ad offerendum munera, & hostias constituitur. Quod autem auctoritas, qua rationalis creatura ad offerendum sacrificium deputatur, publica esse debeat, nec sufficiat priuata, Probatur facile: quia Sacerdos est publicus populi totius Minister ad Deum, quem populo sacrificij oblatione placet, & conciliat: publicum autem ministerium, nisi publica autoritate, conferri nequit. Confirmatur, quia nec sacrificium, quia toti populo inferuire debet, priuata autoritate institui valet. Nec de hoc controuersia esse potest.

3 Dices Patresfamilias in lege veteri sacerdotes fuisse ad sacrificandum Deo Paschalem agnum, quod ad id muneris publica autoritate deputarentur. Sed vero extremum hoc falsum est: publica enim Dei autoritate deputatos illos ad agnum sacrificandum fuisse testatur Philo. Hebræ. 3. de vita Moysis, & lib. de decalogo Ioseph. 2. antiquitat. cap. 6. &, quod caput est, Scriptura 2. Paralip. cap. 3. num. 15. Maior esse posset difficultas de publica autoritate constituitur creaturam rationalem ad sacrificandum, an sufficiat humana, vel esse etiam debeat diuina? Etenim ideo dicitur posse esse humanam, & publicam, quia instituitur, vt sacrificia offerat Deo pro hominibus populo, vt eis Deum conciliet, ac placet: ergo munus, in quod Sacerdos constituitur vtrumque extremum respicit, & hominum populum, & Deum, æqueque essentialiter vtrumque: ergo, sicut ex eo, quod hominum populi interfit, ac referat munus Sacerdotis, populi autoritate ad illud est deputandus Sacerdos: ita, quia Dei, cum quo de placatione, & propitiatione erga populum eo munere necessario agendum est cuiusque illud munus referat, autoritas debet intercedere, vt ad illud Sacerdos aliquis deputetur. Respondetur tamen munus Sacerdotis esse munus oratoris, & legati dona & preces ad Deum ab hominibus deferentis. Ex natura autem rei, qui rogat, orat, donaque mittit potest oratorem, atque internumtum allegare: quare populi deputatio satis erit: etsi Deus, quia populi Dominus, possit etiam se solo deputare etiam, cum vellet, vel per se, vel per alium, cui suam autoritatem committat; vt in lege scripta, & gratia efficit.

4 Ex data definitione dubitari ab vilo cordato nequit, quin Christus Dominus strictè, ac propriè Sacerdos, & Pontifex fuerit. Licet enim Deus sit, quia homo vero, siue secundum humanitatem est etiam rationali creatura: item Dei autoritate publica deputata, vt sacrificium ipsi eruentum sui corporis semel, ac semper incrementum in Eucharistia offerret, vt constabit ex q. 5. vbi vtrumque proprium Sacerdotium esse à Christo Domino, qua homine oblatum Deo offendemus, pluraque ex Scriptura in huius conclusionis probationem inducimus, atque eam à nonnullis expeditionibus difficultatibus. Secundo conclusio hæc est adeo expressa in Scriptura, vt à nullo, quem viderim, hæretico etiam, in dubium vocetur Psalm. 109. numer. 5. Tu es Sacerdos in æternum, quæ verba, sicut, & reliqua Psalmi huius, Patres omnes de Christo, imò & ipse de se, interpretati sunt. Ad Hebræ. 3. num. 1. Considerate Apostolum, & Pontificem confessionis nostræ Iesum. & toto cap. 7. quod de Sacerdotio Christi est, præcipuè n. 24. Hic autem, Christus, eo, quod maneat in æternum, sempiternum habet Sacerdotium. Id Dei iuramento datis Psalmi verbis notauit Paulus num. 20. item num. 26. Tali enim decebat, vt nobis esset Pontifex Sanctus innocens, &c. Denique c. 9. Christus assistens Pontifex futurorum honorum, &c.

5 Eandem conclusionem virtute definiuit, & supponit Concil. Alex. epist. ad Nestor. 10. inter epistolas Cy-

rilli Alex. anathematismo 10. in defensione anathematismorum, contra Theodorum, & Orientales. Postea verò Concil. Ephesinum epistolam præfatam, & anathematismos, & amplectens conclusionem expressè definiuit. Eam denique definiuit concil. Trident. sess. 22. can. 1. & 2. vtriusque, expressè vero, & formaliter cap. 1. vbi etiam ex professo probauit. Ex Patribus August. 4. de Trinit. cap. 14. sic scribit: Quis ergo tam iustus, & sanctus Sacerdos, quam vnicus filius Dei, qui non opus haberet per sacrificium sua purgare peccata, &c. vt aiebat Paulus ad Hebræos 7. num. 26. S. Ignatius Mart. epist. 10. ad Smyrnenf. Episcopum honorandum, vt imaginem Dei, & Christi Dei quidem propter principatum, Christi vero propter Sacerdotium, aiebat. Reliqua Patrum testimonia passim magno numero occurrunt: ex quibus plura decursu disputationis proferemus. Nunc autem dicta satis erunt, vt conclusionem prædictam tanquam dogma Catholicum in sacra Scriptura clarè expressum, in Conciliis definitum, atque à Sanctis Patribus expressè traditum, & teneamus, & veneremur.

CERTAMEN II.

Sola Christi humanitas est Sacerdotij ipsius subiectum.

1 Arrius apud Euseb. 10. demonstrat. Euang. cap. 1. & apud nostrum Turrianum in scholiis ad Clementem Rom. 8. constituit. Apostolicar. cap. 46. cum videtur humanitatem Christi fuisse præfati Sacerdotij sacrificium, docuit diuinitatem, siue Christum, quæ Deum, vel potius, quæ Verbum, quod Deum esse negabat, fuisse Sacerdotem: quia secundum idem Sacerdos, & sacrificium esse non poterat. Ob eandem rationem Stanislaus Sarnicius apud Sancarum lib. de Trinit. & Mediatore & refutat prioris epistolæ Tigurinor. teste Bellarmino 1. de Christo cap. 2. in eundem incidit errorem, licet verbum Deum esse contra Arrianos, cum Catholicis fateatur. Sed tamen inde nullo negotio falsitatis conuincitur. Etenim de ratione Sacerdotis est inferiorem esse eo ad quem Sacerdos instituitur, & quem suis sacrificij actibus colit, ac veneratur: atqui Christus, quæ Deus Verbum, si hoc Deum esse admittas, siue secundum Deitatem Deo, ad quem Sacerdos institutus fuit, Christus, quique actu eius Sacerdotij, nempe sacrificio colitur, inferior non est, sed æqualis, imò idem cum illo, nisi Arrianizetur: ergo sine hæresi Arriana, quam hic nouator exhereret, nõsque dissecimus controu. de Trinit. disp. 2. nequit asseri verum, seu Christum, quæ Deum esse subiectum Sacerdotij, quo argumento reuincitur error alius Caluini, ac Ministrorum Tigurinorum Bullingeri, & Petri Martyris epistolæ ad Polonos, Simberi, & aliorum apud Bellarmin. proximè, Spencei opus. de Christo Mediatore cap. 5. afferentium Sacerdotis, & Mediatoris officium in vtramque naturam diuinam, & humanam Christi cadere. Nam, si actio sacrificandi dicatur partialiter diuisibiliter à Deitate provenire, conuincitur eius inferioritas respectu Dei; si vero partialiter indiuisibiliter, præterquam, quod vna dabitur operatio, & voluntas sacrificandi vtrique naturæ communis cum Apollinare, & Monothelitis, vel Euthychiana confuso naturarum in Christo, explicari nequit, quo pacto sacrificatiua illa actio, prout à Deitate sit actio sacrificandi sine Deitatis inferioritate.

2 Reliquum ergo est, vt Catholicè dicamus solam Christi humanitatem esse Sacerdotij subiectum: quare Christum, quatenus hominem tantum, non autem, quatenus Deum etiam, Sacerdotem esse. Ita Doctores omnes tam hic, quàm de subiecto Mediatoris, cuius munus in officio Sacerdotis includitur, agentes, vbi, & nos referemus. Hos referunt, & sequuntur Bellarm. proximè Valquez d. 8. d. 3. num. 11. Soar. d.

626 Controversiæ de honorariis Christi, &c.

46. sect. 2. §. dicendum secundò Bernal. d. 60. sect. 2. n. 11. Probatur: quia in sola humanitate, non autem in Deitate, ac solùm quatenus homo non autem quatenus Deus Deo est Christus inferior, ut ei cultum per sacrificia possit exhibere. Accedunt Ambros. 3. de fide c. 5. dicens. *Sacerdotium tamen, & sacrificium humana conditionis officium est.* August. 1. consensu Evangelistar. c. 3. secundum hominem Christus Rex, & Sacerdos effectus est, ut esset ad interpellandum pro nobis mediator Dei, & hominum homo Christus Iesus Fulgentius de fide ad Petrum c. 2. *solus Sacerdos sacrificium, & templum, & hac omnia Deus secundum rationem serui.* Ut videant hæretici, quàm non pugnet in humanitate eadem Sacerdotium, & sacrificium. Accinit Cyrillus Alex. epist. ad Nestor. & in defens. Anathematismi 10. Hieronym. ad id Psalmi 109. num. 5. *iuravit Dominus.* An verò Sacerdotium humanitati toti primario competat, an solùm animæ, & eius ratione humanitati dabitur à nonnullis. Vasq. citatus extremum censet: quia ei competit primario, & ratione sui Sacerdotium, cui competit vñctio (vñctio quippe in Sacerdotes destinatur, & constituntur rationales creaturæ) atqui vñctio Deitatis, cum sit vñctio sanctitatis, primario, & ratione sui soli competit animæ, atque ratione illius toti humanitati: ergo, & sic vtrique Sacerdotium competit. Sed tamen, cum Sacerdotij vñctio, & formaliter sanctificatio, & sanctitas formalis non sit, licet ab eadem Deitate, quæ vngentur ad vtrumque est, formalitas proveniat, nil argumentum probat. Ecce ab eadem Deitate provenit formaliter Deificari, & tamen tota humanitas primario, & per se, nec solùm ratione animæ deificatur, licet ratione sui ab eadem primario non sanctificetur, sed ratione animæ.

3 Sed dicunt Recentiores nonnulli apud Bernal ubi proximè, Christum, quatenus est homo Deus Sacerdotem bono, & Catholico sensu dici posse, quod videtur à Caluino, & focus solum contendit. Impugnat Bernal propositionem: quia quatenus denotat subiectum, atque id, quod in recto dicit Sacerdos: quare reddat ea propositio hæreticum sensum: nempe Deitatem esse partiale subiectum Sacerdotij in Christo. Frigida, & planè facta impugratio: quia particula *quatenus* denotare potest formam, imò frequentius, & vñctius, cum specificatiuè sumitur, siue specificatur ratio, ob quam prædicatum competit subiecto, formam denotat, quare, & hic poterat formam denotare. Secundo: debeat denotare subiectum, seu rectum nominis cum nomen hoc substantivum sit, nempe Sacerdos, quod substantivè vñctius, & connaturalius significat atque usurpat, Sacerdotij formam in recto significabit: quæ est Deitas, ut videbimus cert. sequenti: quare ea ex parte falsa propositio non erit. In eo autem sensu esse erronea nequit: nam, licet humanitas dicatur pars formæ Sacerdotij, nullum continet errorem, licet falsam contineat doctrinam: quia homo Deus non forma Sacerdotij in Christo, sed totus est Sacerdos, ut patet: quare in sensu specificatiuo, siue forma, siue subiectum Sacerdotij voce *quatenus* denotetur, reiicienda est, ut falsa, propositio Recentiorum; si autem sumatur illud *quatenus* reduplicatiuè vera erit propositio illa *quatenus homo Deus est Sacerdos Christus.* Est enim eadem, atque hæc: *Christus, quatenus Christus, est Sacerdos.* Nam homo Deus scilicet, quod Christus est: At hic, nec sensus Caluini est, neque præsentis quæstionis de subiecto Sacerdotij Christi, ut patet.

4 Oppones pro hæresi Stanislai Sarnicij, & Arrij Cyrillum Hierosolim. Catechesi 10. apud Soarium in hæc scribentem de Christo: *habere Sacerdotium immutabile, quod, nec tempore capis, nec successorem alium habebit Sacerdotij.* Et Catechesi 11. init. *Non ex hominibus promotione aliqua in Sacerdotium ascendit, sed semper Sacerdotij dignitatem habuit.* Ergo Sacerdotium Christi

initium temporis non habuit, sed semper exiit, siue que æternum: atqui Sacerdotium æternum non fuit in humanitate Christi, quæ æterna non fuit; sed temporalis: ergo in sola Deitate fuit: ac proinde hæc fuit eius Sacerdotium subiectum. Respondetur primo ex Vasquio locum secundum esse prioris interpretationem, ut tantumdem valeat æternum illud primi, atque illud semper secundi, nec significet æternam à parte antedurationem, si absolute infinitam, sed solum totam Christi durationem, ut sensus sit, nunquam non habuit Sacerdotium, ac semper, quando fuit numerum, fuit Sacerdos: sic enim sæpè æternum usurpat vulgariè. Respondetur secundo: illud æternum, siue quod nec tempore capis ad Sacerdotium manifestè pertinere, quod refert, siue cuius est relatiuum quod, cuique concordat, non autem ad habere: quare, hæc æternæ in Christo, temporalive eius humanitate, non fuerit Sacerdotium æternum, verè æternum est, nec ut æternum Sacerdotium, siue Sacerdotis forma, quæ sola diuinitas est, fuerit, oportuit in aliquo esse subiecto: ac proinde malè ex illius æternitate inferitur in Deitate tanquam in subiecto existisse. Neganda igitur merito erit consequentia postrema.

Oppones pro Caluino illud 2. Corinth. 5. num. 19. *Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi & Adversariis, quæm, Ecclesiam, acquisiuit Deus sanguine suo.* Reconciliare autem nos sibi Deum, idque sanguinis sui effusione, quod aliud est, quàm Deum Sacerdotem esse, cuius officia sunt, & sanguinem rei sacrificatæ effundere sacrificando, & eo sacrificio populum Deo reconciliare. Id quod definitum videtur à Concil. Ephesin. can. 10. ex doctrina Cyrilli Alex. Epistola citata ad Nestor. & defens. Anathematismorum ad 10. Respondetur hæc omnia per idiomatum communicationem solum in Deo locum habere, & dici à Patribus, & Conciliis: quare nihil pro Caluinistis præstare. Id quod satis aperte recitata testimonia ostendunt: cum nullo alio sensu, sanguinem suum effudisse, siue sanguine Ecclesiam acquisivisse dici Deus possit. Insistant nihilominus Caluinistæ: Renouare, & dare spiritum, doceréque, ut Magistrum, sunt Sacerdotis officia, & Mediatoris ex August. c. 33. Enchiridij; hæc autem sunt propria etiam officia Dei teste etiam August. lib. de Magistr. c. 11. iuxta id Psalmi 39. *qui docet hominum scientiam:* ergo munera Sacerdotis sunt etiam propria Dei: ac proinde Christus, quæ Deus etiam, est Sacerdos. Respondetur: docere non esse officium proprium Sacerdotis, licet ei etiam competat reliqua vera physicè operari, ut operatur, prælatque Deus Dei esse proprium non Sacerdotis: merito, & impetratiue proprium Sacerdotis esse, qui ea mediis orationibus & sacrificiis Deo oblati populo à Deo obtinet, ut loco citato docet Augustinus: at Deus, quæ talis nullatenus sic à Deo impetrat & obtinet, imò nec potest, sed solum, quæ homo factus in Christo fuit.

Opponunt Caluinistæ illud Ipan. 10. *Ego pono animam meam ut iterum sumam eam:* dum de sacrificio, quod, ut Sacerdos obtulit, Christus loquitur: atqui animam ponere, ut cum voluerit, resumat, Christi quæ Dei, non, quæ hominis est: ergo, quæ Deus est, & dicitur à se ipso Sacerdos. Totum hoc friget, si dicas per idiomatum communicationem dictum. Sed ad literam rigidius ex August. tract. 47. in Ioan. positionem animæ, vel dicere separationem animæ, & resumptionem reversionem dicere: & sic non à verbo, à quo nunquam anima separata est fuisse, sed à sola carne: vel dicere mortem, & resurrectionem humanitatis: & sic mors actiue ab hostibus fuit, non à verbo vñcto, neque ab humanitate. solum ergo mors dicitur à Christo esse, quatenus ab eo acceptata fuit, cum ab hostibus offerrebat, & quatenus se illis obtulit: & sic acceptatio humanitatis fuit propria, sicut & ab hostibus processio ex humana voluntate: quo etiam patet

& humanæ voluntatis fuit vitæ atque animæ refump-
tio, quæ ex Dei virtute, nutui tamen humanæ illius
voluntatis alligata. Illud igitur non personam ibi,
sed humanitatem refert, licet grammaticaliter perso-
nam soleat referre sicuti & in sequentibus. *Nemo etiam
solus à me, sed ego pono eam à me ipso*, id est mea huma-
na voluntate, non aliena hominis alterius, & *potestas
tem habeo ponendi eam, & iterum sumendi eam*: ad hu-
manæ meæ voluntatis nutum, cui virtus diuina alligata
ad resurrectionem meam peragendum est. Ac rursus,
Propterea me diligit Pater, quia ego pono animam meam:
vbi me, & ego humanitatem refert aperte, non Verbi
personam, siquidem illa non autem Verbum: ob eius-
modi voluntatem, humanam scilicet, deligitur. Ne-
ganda igitur est Caluiniani argumenti minor. Plura
addunt Calvinista, quæ potius Mediatoris iubiectum
impugnant, commodius, & vbi de eo agemus, diluen-
da. Illud autem Arrij, & Sarnicij argumentum est,
vlt. ex professo disicietur.

CERTAMEN III.

Sacerdotij Christi forma diuina fuit.

1. Stancarus. lib. de Trinitate, & Mediatore, in
refutat. Epistolæ Tigurinae teste Bellarm. t. 1.
controuerf. lib. 1. de Christo c. 2. in sola humanitate Me-
diatoris officium, quod fere cum Sacerdotio confun-
ditur, adæquatè constituerebat. Eam Stancariani omnes
sequuntur asserentes solam nudam humanitatem opera
Mediatoris propria, nostrique omnium iustificatiua
elicuisse, vt referunt Lindanus Dialogo dubitantis
c. 4. venerabilis noster Beatus Canisius. t. de corrup-
tel. verb. Dei. §. *Ad Sarnicianos*. Hic autem error in
Nestorianismo, vel ex Nestorianismo cadere vide-
tur: negata quippe vnione physica Dei ad humanita-
tem, solaque affectiua Nestoriana concessa, inferri so-
lum potest humanitatem, neque Deitate inungi, ne-
que eius opera à Deitate, ac persona Verbi ad meri-
tum dignificari. Ex eodem errore Nestoriani apud Cy-
rillum defens. Anathematismi. 10. aiebant Christum
paulatim; & quasi per gradus ad Sacerdotium, &
Apostolatam ascendisse: non secus arque homines
alijs veteris Testamenti, cum quibus simile ratio-
ne eiusdem Sacerdotium, quare, & ex simili prin-
cipio Christum habuisse putabant. Nec nimium ab ho-
rum delirio distare videtur vir alioqui pius, & Catho-
licus Vvaldens. t. 1. de Sacramentis. c. 116. num. 6. vbi
ex falsâ quâdam Suidæ historia verbo *Iesus* docet
Christum Sacerdotium suffragis in gradu Lectoris in-
ter Leuitas fuisse constitutum: tum quia vendentes
eiecit de Templo: tum quia Isaiam in Synagoga inter-
pretabatur. Sed primum non ex Leuitico gradu, sed
ex Dominio, quod vt Deus in templum habebat, &
zelo diuinæ gloriæ, quod, non solum, vt excellen-
tissimus Propheta, sed, vt Filius naturalis Dei, qua-
tenus homo habebat, effecit, vt potauit Ioannes. c.
2. num. 17. alioqui, si, vt Leuita flagellis vendentes
eiecitset Iudæos non rogarent ipsi num. 18. *quod sig-
num ostendu nobis, quia hæc facis?* cum id è suo mu-
nere publico facere posset: Christulique non ex po-
testate miraculose suæ resurrectionis respondisset num.
19. Sed ex notissima illa Leuitica potestate. Quod au-
tem Lector deputatus fuerit, malè eo argumento inter-
pretationis Scripturæ in Synagoga probatur. Id enim
muneris, non Lectorum, ac Leuitarum erat, sed docti
& eruditi cuiusque, vt patet in Paulo, qui Beniami-
nici, non Leuitici generis, neque vnquam inter Leui-
tas numeratus, sæpe tamen annuentibus cunctis Scri-
pturam in Synagoga interpretabatur. Neque multo
minus displicet nostris Bernalis sententia. d. 80. sect. 1.
§. 3. num. 19. vbi in humanitate Christi asserit fuisse
R. P. Christoph. de Orsega, de Deo vno & Trino.

Sacerdotium simile Sacerdotio legali Patrum familias
Hæbræorum ad sacrificandum agnum Paschalem. Sed
tamen eiusmodi potestas Christo è sola dignitate ca-
pitis potuit competere: nam purè politicus Pater fa-
miliæ non fuit, eiusmodi enim superioritas purè po-
litica, & humana magis dedecbat humanitatem vni-
tam, quam regia purè humana dignitas, & potestas:
ast ex lege Sacerdotium eiusmodi iolis Patribus fami-
liæ competebat: ergo non competebat Christo.

2. Secundo: cum Sacerdotium Christi humanis
omnibus, & dignitate, & potestate longe esset iupe-
rius, & excellentius, vt Bernal ipse fatetur, erat ad
omne sacrificium, & actum Sacerdotalem cuiuscum-
que Sacerdotij: cum omnia eminentissimè Sacerdotis,
eorumque potestatem in se clauderet: ergo, & Sacri-
ficium agni Paschalis in potestate, siue sub potestate
Sacerdotis illius superioris, siue supremi Christi con-
tinebatur: ergo, & ab eo Sacerdotio, eiusque po-
testate potuit Christus sacrificare Deo Paschalem
agnum, quin ad legitimum sacrificium agni Paschalis
Sacerdotium illud inuoluerit, & indecenter Christo
attribuamus. Denique, vt simul, & Sacerdotium pu-
rè humanum Nestorianorum, & Sarnicari, & hæc af-
finia Valdensis, & Bernal, & si quæ alia similia, à
Christo ablegentur, arguo sic. Sacerdotia eiusmodi
purè humana temporalia sunt, & imperfecta, teste
Augustino. q. 61. & 83. in Psalmum. 109. atque illo,
quod habebat superiori ex vnione ad Deum longè
inferiora: ergo Christum dedecbat: sicut de Regno
humano adhuc vniuersali docebamur supra: quare,
nisi negata vnione physica hypostatica humanitatis
cum Nestorianis quos controu. 1. d. 2. impugnamus,
admitti non possunt. Secundo: nullum ex eiusmodi
Sacerdotiis humanis constat ex Scriptura, traditione,
aut Patribus: sed ex sola Nestoriana heresi: ergo tem-
merè, & periculose admittetur de facto in Christo
ertio: Patres omnes, qui de hac re egerunt,
Tapertis verbis eiusmodi Sacerdotio Christi recla-
mant, & Cyrillus Hierosolymitanus pro errore Sar-
nicij obiectus cert. 2. num. 4. Patetque ipse Psalmo
109. num. 5. vbi post æternam Verbi incarnati genera-
tionem ait *Tu es Sacerdos in æternum* non temporaliter.
Adde Sacerdotes legales, & non intrusos, linea
paterna ex tribu Leuitarum futuros necessariò: Exodi
29. Leuitici. 8. Reg. 1. nec maternam Leuiticam lineam
fatis esse: alioqui, cum femina Leuitici generis plu-
res vitis Iuda nupessent Exodi. 6. & 4. Reg. 11. viri
plures ex tribu Iuda Sacerdotes esse possent: id quod
à Rege Ozia ex eo tribu linea paterna, licet Leuitico
materno, graui poena punitum est. 2. Paralip. 6. Chri-
stum autem paternam lineam veram non habuisse de
fide est: putariam verò per Ioseph, & de tribu Iuda
fuisse, ex fide & Euangelio constat, satisque erat om-
nibus tunc notum: imò nec linea maris mascula Le-
uiticus erat cum Despara etiam ex tribu Iuda totam
masculam lineam habuerit. Vel ergo intrusus Sacer-
dos purè humanus dicendus erit blasphemè, vel nul-
latenus purè humanus Sacerdos.

3. Vera igitur sententia docet formam Sacerdotij
Christi totam esse Deitatem, vel personam diuinam,
qua eius humanitas vnionis hypostaticæ interuentu
inuncta est, ac delibata. Ita expressè, vel supponunt,
vel affirmant Theologi omnes antiquiores in 4. d. 4. &
Interpres cum S. Th. 3. p. q. 36. a. 5. dum asserunt
Christi Sacerdotium non ponere in eius humanitatem
qualitatem aliquam, sed solum dignitatem conuenien-
tem ipsi ratione vnionis hypostaticæ. Expressus Val-
quez d. 58. c. 2. num. 11. Soar. d. 46. sect. 3. §. *dico primo*
§. vnde obiter. §. ex quibus. Scio Bernalem dissentire,
non solum, quoad Sacerdotium ad agni immolatio-
nem impugnatum, sed etiam, quoad vniuersale Chri-
sti Sacerdotium, quod non sola Deitate, & vnione
constitui, sed vltiori voluntate, & institutione di-
uina aiebat. d. 60. sect. 1. §. 3. num. 18. quo, licet quoad
K K K K amplius

amplitudinem legalibus sacerdotiis superius Christi Sacerdotium admittit, quoad formam ipsius ad æquilitatem cum illis indecorè deiecit.

Probatum primò conclusio: quia humanitas Christi mediâ vnione hypostatica inuncta ac delibata est per Deitatem, seu personam diuinam vniguento summè perfectò, atque infinito, vt vidimus controu. 4. d. 4. q. 1. cert. 1. ex Patribus pluribus: ergo media sola vnione hypostatica inuncta est vniguento Deitatis quod superiori, atque eminentiori modo contineat triplex illud vniguenti genus, cuius meminit Hieronym. in id Abacuc. 3. *in salutem cum Christo tuo: nimirum, quo vel in Reges, vel Prophetas, vel Sacerdotes homines inungebantur. Confirmatur quia vnctione ista Deitatis vnione hypostatica interueniente formalissimè inuncta humanitas fuit in Regem vniuersalem, Christûque, quatenus homo, Rex vniuersalis constitutus, vt d. 1. ostendimus obseruauitque luculenter Nyssen opusc. de professione Christiana ante med. & opusc. de perfecti hominis forma post initium: ergo est eadem vnctione formalissimè inunctus in Sacerdotem summum, & vniuersalem, talisque formalissimè constitutus fuit. Æque enim inunctio ad vtrâque dignitatem, & potestatem requiritur.*

4. Hoc vnctionis humanitatis per Deitatem argumento vtuntur Patres ad rem hæc Cyrill. Alex. 2. de recta fide ad Reginas c. *de eo, quod Christus sanctificatus est, & de Sacerdotio. nullus accepit sibi. Vbi differentiam assumptionis Christi, & Aaron in Sacerdotes ita scribit: Nam ille Aaron inungitur ad ministerium & erat seruus, at ille tanquam filius inunctus, vocatus secundum ordinem Melchisedech ministrat Patri. Ac statim ministerij diuersitatem ex 7. ad Hebræ. sic designat: qui non secundum legem carnalis mandati factus est, legalis vnctione, sed secundum virtutem indissolubilis vitæ. & 5. in Genes. longè à princip. aiebat: Christum in Sacerdotem oleo lactiæ, quod non reperitur in terris, constitutum fuisse: nempe diuinitatis oleo, vt dixit 4. in Ioan. cap. 29. Naz. orat. 40. in S. Baptisma. Post init. ait nomine vnctionis, sicuti, & aliis Baptisma, & eius donatorem Christum significari, & appellari; quia sacer, & Regius. Huiusmodi enim erant, qui ungebantur: in Reges scilicet, & Sacerdotes: aut vnctum fuisse Christum vniguento solo Deitatis docuit sæpe Naz. recitatus loco citato controuersia, & disputationis 4. Expressius adhuc ad rem istam eius interpretes Elias Cretenf. in orat. 1. Naz. expendens illud: *Ac demones quidem scribit: Christus vocatus est propterea, quod humanitatem Deitate inunxit: atque etiam, vt R. & Sacerdos nimirum huiusmodi vnctione constitutus. Tandem Germanus Patriarcha Constantinop. Theoria rer. Ecclesiastic. post init. vngi oleo baptizatos est instar olei, quo Reges, & Sacerdotes, & Prophetæ ungebantur: vt etiam Christus vnctus est, tanquam Rex, & Sacerdos vnctione incarnationis: quid ad præsens argumentum illustrius?**

5. Secundo probatur eadem conclusio: quia propterea Christus Sacerdos, & Pontifex natura dicitur, quia non electione, aut consecratione superaddita, sed natura ipsa diuina, altera nimirum è duabus, quas intrinsecè, & essentialiter continet, quaque eius humanitas talis constituitur; Sacerdos, & Pontifex est. Ita loquitur Clem. Rom. 8. constituitur, Apostol. cap. 46. *Primus igitur natura Pontifex vnigenitus Christus, non sibi honorem rapuit, sed à Patre constitutus est. Damasc. orat. 2. de B. Mar. Natiuit. longè ad init. ait Sacerdotij, & Regni dignitates non secundum carnalem legem Christum habuisse, nec ratione humanitatis tanquam formæ, verum iuxta indelebilem vitæ potentiam dignitatem vtrâque, hoc est, tum Sacerdotij, tum Regni suapte natura habere certo testimonio declararetur. S. Ignatius Mart. epist. 10. ad Smyrnenf. post med. ait. qui aduersus illud, Sacerdotium, fuerit non hominem ignominia afficit, sed Deum, & Christum ipsum, qui natura solus est summus Sacerdos*

*Paris. Sicut ergo solus ex Sanctis dicitur natura sanctus Christus, quia altera ex naturis, quas essentialiter habet, formaliter sanctificatur, nempe natura diuina, atque ideo etiam natura Christus, & vnctus nominatur à Dionysio Alex. epist. contr. Paul. samofar. & à Concilio Francfort epist. ad Episcop. Hispan. col. 7. ita, & dicitur natura Sacerdos, quia eadem natura diuina formaliter Sacerdos constituitur. At dices: si natura diuina Christus Sacerdos constituitur formaliter, vt quid Christo Sacerdotium iramur confirmat Patre Psal. 109. num. 5. *irauit Dominus, & non penitit eam: ut es Sacerdos. Respondetur iramentum non esse promissorium Sacerdotij, sed perpetuitatis Sacerdotij, siue vnionis: quia Sacerdos constituebatur formaliter.**

At inquit Bernal dicit à Patribus hominem Christum natura Sacerdotem, quia natura sua humanitas vnigebat Sacerdotium, non, quia media vnione formaliter illud recipiebat per Deitatem. Contra primo: quia non ignorabant Patres naturalitatis, siue naturæ iure plures in lege naturali, & veteri Sacerdotes fuisse, & tamen non illos, sed solum Christum à natura Sacerdotem vocant: ergo, quia putant vnionem, & naturam diuinam non solum ius naturæ, seu naturæ, sed potius Sacerdotium ipsum humanitati Christi formaliter asserre. Contra secundo: quia eodem modo dicitur hominem Christum natura sanctum esse, & natura esse Sacerdotem: at per te sanctus natura dicitur, quia natura ipsa Deitatis est formaliter sanctitas, humanitatis vnix, nec solum ius naturæ, siue naturale ad sanctitatem: ergo, & debet dicere Sacerdotem natura ab ipsæ appellari Christum: quia natura diuina, non solum habet ius naturæ, seu naturale Sacerdotium, sed Sacerdos formaliter constituitur. Contra tertio: quia vnctio Deitatis æque constituit Sacerdotij & Regni est atque sanctificatio, vt ex Patribus vidimus, æque inde Patres probant, ac Theologi ex illis sanctificari Deitate humanitatem, atque Sacerdotem, & Regem constitui Deitate: ergo in omnibus, vel in nullo talis redditur à Deitate formaliter. Contra quarto: quia Bernal fatetur Deitate constitui formaliter humanitatem, siue Christum, quæ hominem, Sacerdotem; at inquit constitui illa inadæquate solum talem, atque Deivlteriori voluntate, tanquam forma partiali: ergo Deitas, quam asserit vnio hypostatica humanitati Christi non est ius solum ad Sacerdotium, sed forma etiam, licet partialis: in qua valde aberrat præterea Bernal. Si enim forma Sacerdotij est vnde ea eius incomplectionis & partialitatis limitatio suadetur in forma, quouis genere formalitatis inhiata.

CERTAMEN IV.

Humanitas Christi, quæ Sacerdos, hostia, seu sacrificium, templum, & altare fuit.

1. Videndum hic est quomodo humanitas eadem non Sacerdos solum, sed hostia etiam, & sacrificium esse possit: id quod Arrio, & Stanilas Sarrici supra videbatur impossibile. De hoc autem Catholicus nemo dubitauit. Certum enim de fide est solum humanitatem esse Sacerdotij subiectum, nullatenus autem Deitatem: æque item certum eandem solum, ac nullatenus Deitatem sacrificium fuisse; sola quippe humanitas facta fuit: ergo certum est vtrumque fuisse, & Sacerdotem, & sacrificium. Traditur expressè ad Ephes. 5. *Tradidit semetipsum pro nobis oblationem, & hostiam. Definuit à Concilio Alex. epist. contra Nestor. 10. apud Cyrill. Anathematismo 2. recepta à Concilio Ephesino. Ex Naz. carn. arc. 9. circa fin. Martialisque Deum, & victima pura, Sacerdos, quam sententiam repetit orat. 31. sub init. orat. 36. de Theolog. cit.*

ca fin. Elias Cretenf. in orationem 1. ad id *ideo Ange-
li. M. Gregor. in 1. Reg. 1. ad id & ascendebat vir ille sta-
tutus dicitur. Hieronym. in id Mich. 1. Audite populi om-
nes. Vbi, templum etiam fuisse, ait. Altare etiam si-
mul fuisse docent Epiphani. hæresi. 55. Cyril. Alex. 9. de
adorat. circa medium, cuius verba sunt: *ipse igitur est
altare, ipse thymianus, & summus Pontifex, ipse similiter
sanguis purgationis peccatorum.* Et merito quidem tem-
plum, & altare dicitur: cum in Christi humanitate
sacrificium illud Deo oblatum, peractumque fuerit,
atque pretioso tantæ victimæ sanguine fuerit asper-
sa.*

2 Emergit tamen inde difficultas; quia præcipuus
Sacerdotij Christi actus sui corporis mactatio, & sa-
crificium esse debet: qui tamen à se ipso esse non po-
test: tum quia nullum Sacerdotium ad ipsius Sacerdo-
tis mactationem ordinatur: tum quia eiusmodi macta-
tio corporis Christi non potuit esse physice ab ipsa hu-
manitate, quæ nequibat existere, vt mactaret, dum
mactabatur. Deinde quia esset ea mactatio sui scelus
peracta physice, imò & moraliter suasionibus eiusdem
humanitatis ad carnifices exequentes illam: ergo, si
mactatio humanitatis sacrificium fuit, Sacerdos respec-
tu ipsius non erit ipsa, sed vel Deitas, vel tortores,
& carnifices illud peragentes. Non ergo humanitas
eadem sacrificium simul, & Sacerdos fuit. Confirma-
tur ex 8. ad Hebræ. num. 3. *Omnia Pontifex ad offerendum
muneris, & hostias constituitur: unde, & necesse est
& hunc habere aliquid, quod offerat.* Nempe à se distin-
ctum. Sed tamen falso additur à se distinctum: licet
in alijs Sacerdotibus à Christo, qui non ad sui Sacerdo-
tium, neque vt se mactent sunt instituti, verum
habeat: Christus autem sacerdos, vt se immolaret
institutus à Deo fuit iuxta illud Psalmi *Sacrificium, &
oblationem noluisse, corpus autem; eorum loco, adaptasti
mihi:* de quo plura, dum infra de sacerdotio agemus.
Ad rationem responderet S. Th. q. 41. art. 1. Vasquez d. 83.
cap. 5. num. 37. soar. d. 46. sect. 1. §. *sed circa hoc ultimum
Christum causam suæ mortis fuisse non solum, quia
inuentibus, atque occidentibus non restitit, neque
illam mortem fugit, quod, vt spontanea hostia ef-
fet satis foret sed quatenus se vitro ad mortem, &
sacrificium obrulit Deo: cum staturo esset ne more-
retur si nollet, aut non veller. Quod explicuit Isaias
c. 53. *oblatus est; quia ipse voluit & Ioann. c. 10. Nemo
tollet eam vitam à me: sed Ego pono eam à me ipso:* quare,
& eius voluntas fuit causa suæ mortis secundum sub-
stantiam in eamque moraliter influxit: licet non in-
fluxerit in eam, causave eius fuerit, prout à crucifi-
gentibus: sicque moraliter, vt Sacerdos vere sui cor-
poris hostiam mactavit, vt tunc ipse aiebat Ioan. 17.
Pro eis ego sanctifico me ipsum: id est sanctifico, atque
in sacrificium officio: vt Cyril. Chrylost. Rupert. & S.
Thom. exponunt.*

3 Atque hæc sanè solutio communior, verior,
nobisque probatio illa, quam adhibet Petrus Hurta-
do d. 80. sect. 2. §. 22. de potentia obedientialis physica
animæ Christi ad vnionem cum corpore consuandam
contra tormentorum impetum: quam obedientialem
potentiam in rebus omnibus odi pessime, & que
in præfenti admiffa nihil magis præstat ad difficultate-
tem emolliendam. Est insuper solutio melior solutione
alia Bernalis d. 60. sect. 2. §. 1. n. 36. fundata in optione
facta Christo à Deo de vita sua possibili, ac mortali,
vel immortalis, & impassibili in primo instanti incar-
nationis, in quo electione mortalis se sacrificavit. Sed
hæc solutio falso nititur fundamento. Cum enim non
nisi mortalem, & passibilem decretam primo humani-
tatem à Deo ostenderimus supra, mortalitatis suæ elec-
tio libera & integra humanitati esse non potuit. Secundo
valde à longè actionem se sacrificandi in hu-
manitate Christi deducit. At ex nostra hac communi,
& vera solutione obicit. Martyres voluntaria suæ
vitæ oblatione, atque in resistentia mortis oblatæ se
R. P. Christoph. de Ortega, de Deo vno & Trino.

obtulerunt Deo: ergo, & se sacrificarunt æque prop-
riè, ac Christus: ergo, & fuerunt propriè Sacer-
dos, & sacrificium simul, sicut Christus, Respon-
dent S. Thom. 22. q. 85. a. 5. Vasquez proximè num. 40.
solut. 1. Regula tract. 2. de incarnat. d. 19. sacrificium
propriè ex religionis affectu offerri debere; Marty-
res autem morti se obtulisse, atque illam non re-
cusasse in fidei confirmationem, ex eiusque, & Cha-
ritatis affectu, ne aliquid contra fidem Deique legem
committerent: quare non fuisse oblationem suæ
vitæ sacrificium propriè: ac proinde, vel admisso ab-
solutò, vel eum distinctione motiui antecedenti ne-
gandam esse consequentiam primam.

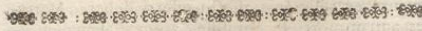
4 Sed contra: quia, vt sapienter aiebat Bellarmi-
nus 1. de Missa c. 2. de ratione sacrificij propriij non
est, quod fiat ex solo, & puro motiui religionis,
ita, vt si simul ex alio motiui alterius virtutis mactetur,
sive offeratur hostia, hostia & sacrificium non sit:
atque plures Martyres, licet se obtulerint ex motiui
præfatis, simul se obtulerunt, suamque vitam, quam
martyrio effuderunt in Dei cultum, & ex motiui
religionis simul, vt ex S. Ignatio, atque alijs innu-
meris legitur: aut saltem potuerunt omnes, nec ita
se obtulisse cum fundamento negabitur; ergo eorum
oblatio fuit, propriè sacrificiata, ac proinde, & eo-
rum castio propriè sacrificium; vel propriè non fuisse
in omnibus sacrificium proprium sine fundamento
negabitur. Maior est certa. Nam Christi castio sacri-
ficio propriè fuit: & tamen, non in Dei cultum, &
ex religione solum, sed in hominum reparacionem
salutem, & satisfactionem, atque ex Dei hominum-
que charitate simul. Item Missæ oblatio in viuorum,
& mortuorum satisfactionem pro peccatis sacrifici-
ata est propriè, & Missa sic oblata sacrificium pro-
prium. Caietanus ientaculo 3. ait sacrificium proprium
debere esse satisfactorium pro alijs, sicut fuit mors
Christi, non autem Martyrum. Impugnat autem solu-
tionem Vasquez num. 29. §. *Posterior differentia* validè
fatis: quia non omnia Sacerdotia debent esse satisfac-
toria, vt patet in pluribus, quæ instituta in lege
veteri, factaque sunt in gratiarum actionem. Secun-
dò: quia mors Martyrum, pro alijs etiam, satisfacto-
ria de congruo saltem esse potuit. Tertio: quia in
satisfactionem sui offerri propria sacrificia possunt, res-
pectu cuius satisfactoria de condigno erant Martyrum
castiones. Primum constat ex Sacrificio Missæ, quod
propriè sacrificium est quando in sanctificationem pro
se ipso à sacerdote offertur: atque de Sacerdotibus,
& sacrificijs veteribus legis aiebat Paulus 7. ad He-
bræ. necesse habuisse prius pro suis delictis hostiam offerre,
deinde pro populi.

5 Communis, & vera solutio prima sit Vasquez
citato num. 46. vers. med. Soarj d. 46. sect. 1. §. vlt. vers.
finem. Bernalis vbi proximè num. 26. ad proprium
Sacerdotium, & sacrificium publica auctoritate ho-
minem & sacrificium deputante opus esse, vt supra
ostendebamus cert. 1. quæ, & Martyribus, vt propriè
Sacerdotes essent, eorumque oblationibus, & interne-
cionibus, vt propria essent sacrificia proculdubio de-
fuit. Solidam hanc solutionem merito vocat Bernal,
immeritò verò solam: quare respondeo secundo cum
Caietano, & Soarez citatis, Martyribus defuisse spe-
cialem illum influxum, qui adfuit Christo: quia vitæ
eorum physica destructio, & conseruatio ab eorum vo-
luntate non pendeat, sed naturaliter, ac necessariò
infectis vulneribus mors illis obueniebat; pendeat
autem suæ vitæ conseruatio, & destructio à voluntate
Christi, quo nolente nec tot vulneribus, neque mille
alijs periret. Denique aduerte nullatenus esse conce-
dendum Christum se occidisse, quia id sonat physi-
cam, & violentam occisionem sui ipsius, vel saltem
physicas causas suæ mortis, nempe carnifices in illam
induxisse: quorum vtrumuis nefarius esset. Solum ergo
concedi debet moralis Christi influxus in substantiam
suam

KKKK 2 suæ

630 Controversia de honorariis Christi, &c.

suæ mortis explicatus, non autem in illam quærenus à crucifigentibus, & hostibus erat, qui quidem honestissimus, Deoque gratissimus, perditisque omnibus summè extitit proficiuus.

QVÆSTIO II.

De qualitatibus Sacerdotij Christi, eiusque similitudine cum veteribus aliis.

SIMILITUDO propria in qualitate fundatur: ideoque de veraque in sacerdotio Christi eadem quæstione disputamus.

CERTAMEN I.

Qualitates Sacerdotij Christi præcipuè Regia eius potestas Spiritualis.

1 PRÆTER sacrificandi munus, Deique ærum, quod præcipuum Sacerdotij est, plura alia sacerdotium comitantur, pluraque, licet non omnia ab omnibus, quasi muneris sui consecraria haberi, & peragi à Sacerdotibus consueverunt. Eiusmodi sunt orare pro populo, eumque de rebus Spiritualibus, atque ad animæ salutem spectantibus docere, & exhortari, atque, ubi opus est, mandatis etiam, præceptisque appositis ad spirituales finem dirigere, & gubernare: causas item in illis, quæ ad spirituale bonum spectant, diluicare. Et quidem, cum Sacerdotium Christi creatis aliis immensa perfectione excellat, nihil horum, quæ in inferioribus reperiantur ipsi defecisse citra dubium est. Imò verò constat liquido ex Evangelio, quantum in eis sacerdos Christus reliquis Sacerdotibus excefferit: qui in oratione Dei non diebus solum, sed & pernoctans pro populo, idest hominum vniuersitate, erat, proque cunctorum spirituali salute. Nunquam exhortationibus ad omnes generatim, ad singulosve parcebat, prout cuiusque status, & conditio, rei que exigebat magnitudo: ad acres vsque potentium reprehensiones: populo autem docendo, quid præstiterit: imò verò quid vnquam omisit: Obstupuit Iudæa: gentilitas expauit: Christiani populi religiosam venerationisque plenam admirationem tantam, tamque inauditam, ac planè diuinam Evangeliorum doctrinam suspiciunt.

2 Regiam autem spirituales Sacerdotij Christi (quæ nobilissima eius muneris perfectio est) (tanquam fidei dogma asserunt Theologi cum Magistro in 4. d. 1. & S. Th. in 3. p. q. 59. q. 64. a. 3. & 4. Est autem expressa Math. 28. illis verbis: *data est mihi omnis potestas in caelo, & in terra, & Psalmo. 2. Ego autem constitutus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum eius, ac toto deinceps Psalmo vsque ad penultimum versum: quæ Patres constanter de spirituali Christi regno interpretantur: adeoque clara de se sunt, vt interpretatione non egeant. De hoc item regno citra dubium, ac disputationem verificantur iurate Dei promissiones Dauidi factæ. De fructu ventris tui ponam super sedem tuam: ac per Lucam: *dabit illi Dominus Deus sedem David Patris eius. Daniel. 2. de Lapillo illo absque manibus abscesso, qui in montem excreuit magnum, eiusmodi fuit interpretatio: in diebus autem regnorum illorum suscitabit Deus caeli Regnum, quod in æternum non dissipabitur. c. 7. de filio hominis Christo per visionem monstrato dicitur: *dedit ei potestatem, & regnum, & omnes populi tribus, & lingua ipsi seruient. Potestas eius potestas æterna, quæ non auferetur: & regnum eius, quod non corrumpatur. Ezechiel. 21. Aufer cydarim, tolle coronam &c. donec***

venerit, cuius est iudicium, & tradam ei: scilicet, Filius Dei homo, cuius amore iudicium dedit Patet, quia Filius hominis est.

3 Ex vsu insuper ipso regia Sacerdotij Christi potestas demonstratur: cuiusmodi est Republicam Ecclesiam fundare Math. 16. *Super hanc petram edificabo Ecclesiam meam: Superiorum electio, & tibi dabo claves regni caelorum. Petro, & successoribus, & de aliis Ministris, elegit duodecim ex ipsis, quos, & Apostolos nominavit: potestatis donatio: quodcumque ligaueris super terram erit ligatum & in caelis: quodcumque solueris super terram erit solutum & in caelis. Ac rursus alibi: quorum remiseritis peccata remittuntur eis: & quorum retinueritis, retenta sunt. Ad Ephes. 4. *unicuique nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi: ac infra: & ipse dedit quosdam quidem Apostolos, &c. 1. Corinth. 4. *nos proximit homo, vt Ministros Christi, & dispensantes mysterium Dei. 2. Corinth. 13. *Hæc scribo absenti, vt non præsumas duritiam agam, secundam potestatem, quam Dominus dedit mihi in edificationem, & non in destructionem. Denique Sacramentorum institutio. Math. 28. *Baptizantes eos in nomine Patris, & Filij & Spiritus sancti. & Ioan. 3. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua, &c. cuius, aliorumque Sacramentorum institutio esse Christum definitur à Tridentino Concil. sect. 7. Ex quibus omnibus singularis, ac suprema Sacerdotij Christi potestas regia satis euincitur: & quæ nulli alii adæquatè, & totaliter communicabilis sit, sed ad certam, pro eiusdem voluntate, mensuram.******

4 Reprehendendi meritò hic veniunt Lutherani negantes Christum ex hac potestate quidquam præter fidem præcepisse: quia Evangelium libertatis lex dicitur à Paulo. Sed non attendunt vesani homines dictam libertatis legem, quia non ex timore, atque animo feruli, sed ex filiorum amore mandata exequi debemus, ex quo iubentis Dei Filium habemus fratrem, & Spiritum gratiæ vberioris: non autem quia mandatis Dei antiquis non abrogatis, alii quæ à Christo latas non subiacemus. August. 19. contra Faustum. c. 13. *ajebat sapienter: nobis data esse Sacramenta, seu precepta virtute maiora, vtilitate meliora, saltu facilliora, numero pauciora, tanquam iustitia fidei reuelata, & in libertatem vocatis filiis Dei. Inhabuit ex Ioan. 1. *data per Moysen, gratia autem, & veritas per Christum: ergo solus Moyses legislator fuit. Respondet Aug. lib. de spiritu, & litterarumque à principaliori denominari, atque censeri: principalis autem, quod habuit Moyses fuit legislator: quod autem præcipuum Christo, fuit gratiæ donatio ad exequenda mandata: Secundo comparatione eorum, quæ Moyses tam paucè præcepit Christus, eaque solum ad augendam in nobis gratiam, totque gratiæ auxiliis datis, vt præcepta etiam ipsa Christi gratiæ nomine meritò donentur, cuiusque propterea iugum suauè dicatur. Cæterum præcepta nonnulla, vt patet de Baptismo, & Sacramentis aliis, atque ex illis verbis Math. 23. *docentes eos seruare omnia, quæcumque mandauit vobis Ioan. 3. *Mandatum meum do vobis c. 14. *Si diligitis me mandata mea seruate: ac rursus: *qui habet mandata mea, & seruat ea cap. 15. *præcepta mea seruaueritis. Isai. 33. de Christo, Dominus legiser noster. Ierem. 31. *dabo legem meam in cordibus eorum.********

CERTAMEN II.

Sacerdotij Christi cum antiquis similitudo expenditur.

1 Licet sacerdotium Christi non rationis eiusdem, sed longè aliis omnibus eminentioris, & excellentioris sit, tum quia Deitate tanquam forma constituitur, vt vidimus q. 1. cert. 3. tum, quia nobiliss sanctitatis